

Furtuna

Nicu Hăloiu

Furtuna

...

Ce vezi în depărtare? Spune, marinare,
Ce vezi la orizont, de sus, de pe catarg?
Stăpâne este ceață, e ceață deasă-n larg
Și nimic stăpâne, nu se vede-n zare!

...

Și fulgere albastre ici-colo se zăresc.
Ce-or fi acestea oare? Se miră echipajul
Și geme nava lor, prinsă de tangajul
Din valuri uriașe ce-n pieptul ei lovesc!

...

Era o ceață deasă cum nu se mai văzuse
Și-o liniște ciudată, că totul părea mort,
Trebuia de mult-căpitanul spuse,
Noi să fi fost acasă, corabia în port!

...

Dintr-o dată parcă, ceața se risipește
Și marinarul strigă, de sus de pe catarg:
Văd pământ stăpâne, la orizont, privește!
Și stânci de care valuri cu icnete se sparg!

...

Unde ne-a adus furtuna blestemată?
Se-ntreabă căpitanul, cu privirea-n zare.
Văzând naintea lui, o lume minunată,
Cum el nu mai văzuse, fără asemănare!

...

Ce vezi în depărtare? Spune, marinare,
Ce vezi la orizont, de sus, de pe catarg?
E liber căpitane și limpede în larg
Și văd un grup de fete, cu fețe zâmbitoare

...

Și el vedea la țărm nisipul auriu,
Apoi vedea copacii, cu frunzele corai
Și-a înțeles stăpânul că nimeni nu e viu,
Că i-a zdrobit furtuna și au ajuns în Rai!

...

Dar nu erau în Rai, ci într-o lume nouă,
Făcută pentru ei într-un laborator,
Unde vizitatorii au așezat ușor,
Minusculul lor vas, pe un strop de rouă!